

Hoofdstuk 1

Augustus 2004

Ze werd wakker van haar eigen snurkje, zo'n geluidje dat ontsnapt als je net wegzakt in een heerlijk dromenland. Zo genoot Marije het meest. Als ze na meerdere snurkjes wakker werd, was ze uitgerust als nooit tevoren. Haar snurkjesstoel stond in de kledingkamer; haar boudoir waarin ze haar hele leven kleding heeft verzameld en bewaard, een soort museum met damesmode van de afgelopen halve eeuw.

Ze kon het niet over haar hart verkrijgen om iets wat ze zo graag wilde hebben en tenslotte had gekocht - of een jurk die ze zelf zeer zorgvuldig had gemaakt - in de zak van Max te doen of bij één of andere winkel in tweedehands kleding te brengen. Daar zou het toch nooit het geld opbrengen dat zij er ooit had ingestopt, bovendien waren haar uren en fantasie onbetaalbaar.

In een korte maar intensieve droom zag ze zichzelf als twintigjarige genieten van de aandacht die ze trok met haar creatie, maar ze werd het meest gevangen gehouden door de manier waarop een man naar haar keek, bewonderend, verlangend en doordringend. Verlegen door zoveel aandacht, maar trots dat het haar gelukt was zoiets moois te maken dat de mannen hierdoor op een bepaalde manier naar haar gingen kijken.

Met kleine pasjes dribbelde ze zachtjes neuriënd van haar boudoir naar haar kledingkast aan de andere kant van de kamer en daarna weer terug. Ze had verschillende toiletjes klaar gehangen; ze wist nog steeds niet welke kleur het beste bij haar stemming paste.

‘Gelukkig dat ik mijn mooiste japonnen op de juiste manier heb bewaard, iedere creatie met de nodige afstand van de volgende zodat er geen nare kreukels ontstaan,’ sprak ze tegen Mieke, haar vriendinnetje dat al lang dood was. Ze was maar twaalf jaar oud geworden, maar in de herinnering van Marije altijd levend gebleven. Ze bespraken alles samen, over jurken, vriendjes, school, over intieme dingen als vrijpartijtjes; Marije nam geen enkele beslissing voordat ze met Mieke had overlegd. Haar moeder had zich daarover lange tijd zorgen gemaakt.

‘Je moet niet met de doden leven,’ zei ze, ‘er zijn meer dan genoeg levenden om dingen mee te bespreken.’ Marije werd zelfs naar een psycholoog gestuurd, later naar een psychiater, maar geen van hen kon haar op andere gedachten brengen. Mieke bleef haar vriendin, dood of niet dood.

Op de dag dat Mieke naar haar laatste rustplaats werd gebracht, wilde Marije niet met alle andere kinderen van school mee naar de begraafplaats. Ze had wel stiekem gekeken naar de lange rij mensen achter de rouwauto, maar meelopen in die stoet wilde ze nooit en te nimmer. Volgens haar moeder was ze het enige kind dat niet mee wilde, waardoor ze zich nog meer alleen zou voelen dan

wanneer ze wel mee zou gaan. Marije wilde niet denken aan een dode Mieke in een grafkist waarop vreemde mannen allemaal grond gooiden. Dat had ze wel eens in een boek gelezen, dat een dode onder de grond kwam te liggen. Grond met allemaal beesten, spinnen, pieren, misschien wel een mol, nee, daar moest ze niets van hebben. Ze wilde aan haar blijven denken zoals ze bij haar kwam spelen met de poppen, op de schommel, samen fietsen. Ze bleef in ...